

Šopek pomladanjčic.

Ob Adriji.

Ob Adriji sinji sem stal
In gledal v brezkončno daljavo,
Priplaval do mene je val
In pravil povest mi sanjavo:

„Pod solncem tam, onkraj morjá,
Cvetoča se širi dežela,
Tam mlada je sreča doma,
Tam vesna je mlada zacvela.

Po travnikih tamkaj cvetó
Vse dneve pomladne cvetice,
V gojzdičih zelenih pojó
Vesele si pesmice ptice.

Oblak hudourni nikdar
Tam zlatega solnca ne skrije,
Tam burja in sever nikdar
Čez snežne planjave ne brije.“

In dalje še pravil je val
O čaru neznane dežeze,
Pa skočil s peščenih je tal,
Med bratce odplul je vesele ...

Ej, meniš-li, valček morjá,
V daljavo da žalosten gledam?
Ej, meniš-li, glasek vodá,
Da tvojim verjamem besedam?

I v naših, glej, vrtih cvetó
Spomladi prekrasne cvetice,
I v naših, čuj, gajih pojó
Vesele si pesmice ptice!

Naj solnce zakrije oblak.
Saj potlej še lepše posije,
Naj zima zagrne nas v mrak,
Saj vesna iznova prikljuje!

Blagoje.

Pridi! ...

Pridi, pridi, vesna zlata,
In objemi hrib in plan,
Moja duša koprni že,
Da te vidi, pomladanji dan.

Zopet sreča, zopet radost
Bo polnila mi srcé,
Ko naslajal ob razkošju
Pomladanjega se bodem dné.

Zopet bodem cvetke trgal,
Vence pisane bom vil,
Iz srebrne kupe sreče
Bom veselje, radost srebal, pil ...

Pridi, pridi, vesna zorna,
Duša moja koprni,
Zopet vrata sreče zlate
Srcu hrepenečemu odpri! ...

Zvonimir.

Kmalu.

Jug čez polje veje,
Snežec se topí,
Kmalu zemljica odeje
Bele se znebí.

Kmalu novo cvetje
Klilo bo iz tal,
Kmalu čul bom novo petje,
Kmalu čul piščal.

Kmalu srce bedno
Tuge se znebí,
Pridi, pridi, pomlad draga,
Z vencem lepih dni! ...

Zvonimir.

Ko vesna pride.

Ko zima bo odplavala,
In vesna bo zacvela,
Bo zopet pesmico veselo
Mi dušica zapela.

In sreča bo priplavala,
Objela srce moje,
In prašala bo dušo srečno,
Zakaj veselo poje ...

Saj vedno žalostinke le
Poprej je pela duša,
Bot zemlja dragih znancev koga
Ki krila črna ruša.

Aj, ti ne veš še, bratec moj,
Da pomlad rajskomila
Po mračnih dnevih podarila
Je meni nova krila?

Zvonimir.

Na izprehodu.

Tam ob potu bela breza
Bele vejice izteza
Proti nebu, kot prosila
Bi iz neba tolažila
Za nesrečno srce svoje.

Jaz pa mislim misli druge:
Ker še breza zimske tuge
Žale znake v vejah nosi,
Pa pomlad zdaj vdano prosi,
Da ozeleni ji lubje . . .

Sokolov.

Veseli čas.

Zapeli veseli so ptički
Po drevju cvetočem v vrtéh;
Z zelenjem odeti so grički,
Po dolih odmeva spet smeh.

Živinica v hlevu že muka,
Ker rada na pašo bi šla,
Po njivi oralo zdihuje,
Morilna razjeda ga rja.

Ah, mi pa želimo si časov
Žarečih, dehtečih cvetic;
Po polju in griču odmeval
Veselja bo našega klic.

Taras Vaziljev.

Pa so prišle . . .

Pa so prišle ptičke
In so nam zapele,
In so ljubo vesno
Zopet k nam privele.

Pa so nam zapele
Pesem rajskomilo,
In so pozdravljale
Vesno, devo milo.

Vesna pa hitela
Tja je čez dobrave,
Rože so ob potu
Dihale pozdrave.

Ljud. Bergant.

Le šumite! . . .

Le šumite, temni lesi,
Le šumite o pomladi!
Z gorkim srcem poslušali
Bomo fantje mladi.

Le šumite, le budite
V prsih dneve nam vesele
In vzbudite gorske vile,
Da nam bodo pele,

Da nam bodo pele pesmi
O veselju in radosti,
Da izginili ne bodo
Dnevi nam mladosti . . .

Sokolov.

Na plan!

Hajdi z menoj,
Bratec ti moj,
Zime nič več se ne boj!
Glasno zapoj,
Vriskaj z menoj,
Zime nič več se ne boj!

Tam za goró,
Tam za goró,
Tam za zeleno goró
Slavčki pojo,
Rože cveto
Tam za zeleno goró.

Hajdi na plan,
Hajdi na plan,
Zunaj pomladnji je dan!
Cvetna ravan
Bode naš stan,
Dom naš zelena ravan!

Fr. Lovštin.

Velika noč.

Velika noč prispela k nam
Iz daljnih, sinjih je daljav;
In zemlja vsa in stvarstvo vse
Ji dihnilo je vroč pozdrav.

Iz daljnih prihiteli dalj
Vetrovi so gorkejši k nam;
Odeli so zeleni plašč
Dolinam, gričkom in goram.

In plavala Velika noč
Je nad ravninami lahnó,
In vzcvele njej so rožice,
Zapele ptičke ji lepó.

In splavala Velika noč
Je tiho vernikom v srce:
Kjer vzcvela nova je pomlad,
Naj srca vsa se pomladé.

Slavko Stavič.

Velikonočna bajka.

Zvončki so sanjali
Sanje brezskrbne,
Pa jih vzbudila je
Velika noč.

„Kdo ne privoščí nam
Sladkega spanja,
Kdo neusmiljen je
Vendar tako? ...“

— „Oj, ví zaspančki, ví!
Prav, da vas karam;
Niste li mislili
Name prav nič? ...“ —

„Božja Velika noč,
Zdrava nam, zdrava! ...“
Pa zacingljali so
Tih jí pozdrav ...

Čule trobentice
Tihe pozdrave,
Pa so vprašale se:
„Kaj pa je to? ...“

Zvončki, ti zlobneži,
So se smejali:
„Aj, kaj ne veste še —
Velika noč ...“

Pa so zapiskale
Glasne pozdrave:
„Zdrava nam, zdrava,
Velika noč!“

Potok jih slišal je,
Pa si je mislil:
Komu pač godejo
Tak lep pozdrav ...

Kdo mu je vendar dal
V bistro glavico,
Da se domislil je:
Velika noč ...

Urno se spustil je
S hriba nizdolu,
Veliki noči
Šumljal je pozdrav.

Zvončki zvonili so,
Jagleci piskali,
Virček poskakoval:
Velika noč ...

Márijan.

Sveti Jurij.

Sveti Jurij na konjiču čilem
Je prijahal v jutru na poljé;
Sveti Jurij v plašču je zelenem
Razprostrl nad njivami roké.

Zavihrala je konjiču griva,
V lahnem vetru gaj je zašumel,
Vse poljane in gorice solnčne
S plaščem svojim je svetnik odel.

Kamor je udaril konj s kopitom,
Vzvele rožice so brž iz tal;
A jahaje mimo bornih kočic
Jim je blagoslov svetnik dajal.

Taras Vaziljev.

Čez vasico ...

Čez vasico belo
Bela megla plava,
Okrašena s prvím
Cvetjem je dobrava.

Dalje megla bela
Žalostno se vleče,
Kakor bi iskala
Po obzorju sreče.

Naj bi se v dobrovo
Pisano ozrla,
Tam bi se jí vrata
V srečico odprla! ...

Zvonimír.

Priplule so ptičke ...

Priplule so ptičke
Od južnih dobnav,
Sladko so zapele
Pomladi pozdrav.

Priklili so zvončki
Na beli dan,
Pozdravili v zboru
Zeleno plan.

Potoček, prej vklenjen,
Je spet zašumljal,
Od radosti čiste
Je ves vztrepetal . . .

Ko zima uzrla
Je bujno pomlad,
V viharju zbežala
Je z naših livad.

Márijan.

Veter.

Skozi gozde lahen vetrec
Je zavel,
Vzbujati se gozd v življenje
Je začel.

In po polju širnem veter
Je pihljaj,
Nežne je cvetice zvalil
Spet iz tal.

In na čelo vroče meni
Je pihljaj;
Pa iz srca bridko žalost
Mi pregnal.

V. Žirov.

Ko pride pomlad.

Po gozdih in poljih,
Po hribih in dolih,
Po mestu in vasi
Veseli so glasi
Se spet oglasili.

V otožnih so logih
V veselih se krogih
Spet ptičice zbrale,
Z veseljem obdale
Otožno samoto.

Na trati pri vasi
Veseli so časi
Se spet oživili,
Ker vnovič priklili
Iz zemlje so cveti.

Srcé od radosti,
Življenja sladkosti,
Človeku trepeče,
Neznane mu sreče,
Kipi gor v višave.
Slavko Slavič.

Pomladnji pozdrav.

Izpod sivih skal
Virček prišumljal
Je na beli dan;
In zapel je ptič:
Aj, kako spomladi
Vsi pojemo radi!

Iz spočitih tal
Prvi cvet pognal
Zvonček beli je,
In zazvonil je
Čez zeleno plan:
Lep si, lep pomladnji dan!

Meni pa privrela
Pesmica vesela
Je iz srca tiste dni:
— Živeła pomlad,
Polna lepih nad,
Tiznanilka lepših dni!...
Zvonimír.

Pomlad je prišla.

Pomlad nosi, pomlad trosi
Po dolinah cvetje,
Cvetje nosi, cvetje trosi
In po logih petje.
Trananína, trananá,
Spet pomlad je k nam prišla.

Slavček peva, drozd drobi
Svoje melodije,
Vsa narava oživi,
Kadar travnik zeleni.
Trananína, trananá,
Spet pomlad je k nam prišla.

Iz brloga medved gre,
Kosmatinec gode:
„Ju, ju, ju, ju, ju,
Proč so zdaj nezgode!“
Trananína, trananá,
Spet pomlad je k nam prišla.

Z bukve dol se polh reži,
Svoje brke suka,
Tiho se mu jež smeji,
Zunaj jazbec uka:
„Trananína, trananá,
Spet pomlad je k nam prišla!“

Fr. Lovšin.

Spet zazelenel je log . . .

Spet zazelenel je log,
Svet je pisan kroginkrog;
Dajmo, veselimo se,
Pómladi navzijmo se.

Vija, vaja —
Veter maja
Po drevesih cvetje,
Vija, vaja
Živa radost
Nam razvnema petje.

Ko odzelenel bo log,
Takrat, bratci, urnih nog
Bomo se podvizali,
Lepih bajk nanizali
Na srebrno nitko . . .
In črez zimo, dolgo zimo
Bomo jih poslušali,
In črez zimo, dolgo zimo
Z nitke sad okušali . . .

Vija, vaja —
Vetrec maja
Na drevesih cvetje,
Vija, vaja
Živa radost
Naše je imetje.

Márijan.

Piščalke piskajo.

Fiju, fiju, fijuju!
Piskajo piščali,
Hajd na prosto brez strahu,
Fiju, fiju, fijuju!

Tútu, tútu, túturu
Trobijo rogoví,
Mila vigred spet je tu,
Tútu, tútu, túturu.

Izza peči hajd na plan,
Na zeleno trato,
Dom naš rožna je ravan,
Drug naš solnce zlato!

Pa zapiskaj: fijuju!
Na obe piščali,
Starki — zimi brez strahu!
V rog zatrobi: túturu!

Fr. Lovšin.

Aj, kako so lepi . . .

Ha, ha, ha . . . pastirček
Se tam v travi smeje.
No, saj solnce toplo
Srčece mu greje.

Čiv, čiv, čiv . . . na veji
Drobni vrabec čivka,
Mu-mu-mu . . . na paši
Muka mlada sivka.

Cicifuj . . . sinica
V temnem logu peva,
„Kuku“ kukavice
Z gore dol odmeva.

In veselo kroži
Orel bistrooki
Od goré do gôre
Pod neba oboki.

Pesmica vesela
Se glasi po vasi:
„Aj, kako so lepi
Pomladanji časi! . . .“

Zvonimir.

Bajka o pomladnem jutru.

V tiho noč je Bog poslal
Angela nebeškega,
Keruba najlepšega. —

Mlade zore
Zlati svit
Onkraj gore
Sniva skrit.

Dol z nebes priplava
Angel mili
Skoz svetovje širno
Na zemljico mirno
S čarobnimi krili.

Nad poljano plava
V snežnobelem obláčili,
Z zlato krono na laseh
Pa z ljubeznijo v očeh.

Na poljane, na planine,
Na dobrave, na doline
Siplje rožice z desnico,
Siplje bisere z levico. —

Pa se zora vzdrami
Za gorami,
Čez vrhove
Se povzpne
In zazre
Rajske te darove.
Po dolinah
In planinah,
Po dobravah
In planjavah
Cvetke klijejo,
Biseri na cvetih
Rosni sijajo.

Izza gore
Solnce vstane
In posije na poljane.
Oj, kako se biseri
Sred dobrav
Lesketajo v solncu!
Oj, kako cvetice
Klanjajo glavice
Solncu mlademu v pozdrav!
Blagoje.

Na polju.

Toplo solnce pomladanje
Na poljano sije;
Na poljani oživali
Cvet pri cvetu klije.

Tiha polja in ravnice
Pas zelen odeva,
A v višavi rajskomilo
Ptičic zbor prepeva.

Na poljani oživali
Tiha radost klije,
Srce radosi prevzeto
V slednjih prsih.

Taras Vaziljev.

V gozdu.

Ko me izvabiš v tih raj,
Kjer list šušti in cvet dehti,
Tokrat srcé mi prekipi:
„Pozdravljen gozd pomladnji mi!“

V vrhove tvoje, tih gozd,
Okó presrčno mi strmi;
Saj prej le beli snežni prt
Duhá je mučil in oči.

In beli sneg — mrtvaški prt
Pred mano prej je bil prostrt,
A zanj temná zelén, o gozd,
Budi mi up v pomladnji vrt.

Ko me izvabiš v tih raj,
Kjer list šušti in cvet dehti,
Iz srca spev mi prikipi:
„Pozdravljen gozd pomladnji mi!“

Tokrat mi srce v sen sladak
Zaziblje se in šum vrhov
Vrši skrivnostno nad menojo, —
Skrivnostno kot šepet duhov.

Spet krila svoja je prostril
Nad zemljo moj pomladnji dan,
In zemlji vsej, na licih vsem
Mladosti plamen spet je vžgan!“

Andr. Rapè.

Pomladnji dih.

Aj, aj, aj
Zlati maj
Spe čez plan . . .

Žarno solnčece
Skozi okence
Gleda mi v obraz,
Kuka mi v oko,
Da bi zvedelo,
Kdo sem jaz.

Solnce . . . ej,
V srce glej:
Vesna vlada v njem — —
Čvrst fantič
Živ kot ptič —
To jaz sem.

Sokolov.

Na vrtu.

Draga mama
Pa zdaj sama
V sobici sedi:
Bratci in sestrice
So na vrtu vsi.

In še nekdo
Zdaj na vrtu
Poleg njih sedi
Radostnih oči:
Vesna zlatolaska —
Ta nebeška hči.

Zvonimir.

Lenica.

Lenica — ta mala
Golobičica —
Pravtako zna peti
Kot spomladi ptičica.

Ali včasih, včasih
Se tako drži,
Kot bi ptičke kruhek
Pozobale ji.

Ali, če le vzklikneš:
„Hej, pomlad, pomlad!“
Pa ti spet zapoje,
Kakor mlad strnad . . .

Zvonimir.

Prva kukavica.

Kuku, kuku!
Ali čujete,
Ali čujete?
Že spet sem tu!
Veselo zdaj
Vam pela bom,
Ko v gozdu tem
Živela bom . . .

Pa vprašam kukavico,
Li bom še mnogo let
Jaz tlačil revni svet,
Jo vprašam drobno ptico. —

A ona obmolči,
Z drevesa odleti,
Ne reče nič
Samotni ptič,
A misli si:
Pripravljen bodi, oj fantič!

S. C.

Cvetici.

Pozdravljena, cvetica draga,
Ki vzklikla si iz zemlje spet!
Saj dolgo, dolgo si čakala,
Kdaj se raztaja sneg in led.

Topleje solnce zopet sije,
In vedno jasno je nebo;
Budi narava se v življenje,
Po gozdih ptički spet pojó.

Vesela stvar sedaj je vsaka,
Ko klije rajska ji pomlad;
Cvetica, bodi zdaj vesela —
Pomlad ti sije le enkrat!

Rajko Rajev.

Starček in pomlad.

Po gorah je skopnel sneg,
Zelení že dol in breg;
Jasnih visočin vrhovi
Zelené v pomladi novi.

Kdaj, o kdaj pa raz glavó
Meni sneg izkópnel bo? —
„Ko gomilo pomlad mila
S cvetjem bo ti okrasila . . .“

Taras Vaziljev.

V srcu pa mojem je zima ledena . . .

Gozdiči otožni so zazeleneli,
V življenje vzbudila jih spet je pomlad
Po drevju so ptički veseli zapeli,
Kako veselil bi se ž njimi jaz rad.

A v srčecu mojem je zima ledena,
Vesolja in rajске pomladi tu ni.
Oj pridi, oj pridi, pomlad zaželjena,
Osladi življenje mladostnih mi dni!

Taras Vaziljev.

Pomladnji spomini.

Ko mi pomladanski žarki
V sobi poigravajo,
Tokrat v daljne srečne čase
Mi spomini plavajo.

Zdi se mi, da mamica se
Spet mi nasmihavajo
In da se v domači hiši
Z mano poigravajo.

Ko v cvetočem grmu ptički
Ljubko žvrgolevajo,
Oj, globoko v duši moji
Glasi ti odmevajo.

Ali niso to glasovi,
Ki so me uspavali,
Ko še krog zibelke moje
So krilatci plavali?

Glasi tisti! Enkrat čuti
Še jih srce hrepení,
Enkrat, enkrat le še pesmi
Čuti mamične želi.

Fr.

Smrtnoblede moje
Je upalo lice,
Kot nebó jesensko
Točim jaz solzice.

Jaz ginevam, toda —
Kdo se zame zmeni?
Tak spomladi joka
V solncu mož sneženi.

Fr.

Tožba.

Vesna smehljajoča
Se je povrnila,
Radost in veselje
Kroginkrog razlila,

Zame pa veselja
Lepa vesna nima,
Jaz umiram, kakor
Zdaj umira zima.

Moja pomlad.

Ko jeseni rože
Zvenejo v naravi,
Snežna jim odeja
Grob mehák napravi.

Drugo leto nove
Káli poženejo,
Radostno v pomladnjem
Solncu spet cvetejo.

V meni le bolesti
Nikdar ne zaspijo,
Z novim dnevom v srcu
Nove se zbudijo . . .

Slavko Slavič.

Jesén v pomladi.

„Zdravstvuj, pomlad!“ Čuj sred livad
Pozdrav hvaležnih mladih src!
„Zdravstvuj nam, polna nad, naslad,
Družica nežnih mladih src!“

In spev kipi, in smeh zveni,
Z nedolžnih lic srebrni smeh.
Nad logom solnčni trak blesti,
In cveti vonjajo v vrtéh.

Skoz gaj in gozd šušti radóst,
V njem spi pokoj, v njem diha hlad,
In v pesmih brez besed sladkost
Vanj pevcev lije zbor krilat.

„Pomlad, zdravstvuj!“ Pozdrav ta čuj,
Utrinja se v planinski svet —
A duhu mojemu je tuj,
Kot tuj mu spev je, vonj in cvet . . .

I vanj pomlad s cvetočih trat
Poljub iskren je dáhnila,
Vendár je prazen kot takrat,
Ko vanj jesen je dáhnila . . .

Savo Zagorski.

Kadar slanica strupena . . .

Kadar slanica strupena
Na vrtove dahné,
Mlada, komaj vzcvela roža
Žalostna usahne.

A ko sape pomladanske
Topli dih priveje,
Cvetje novo se v gredicah
Iz zemlje prismeje.

Le, ko mlado, mirno srce
Dih strasti vznemiri,
Mrzle roke nad človekom
Bridka smrt razširi . . .

Cvetoš.

Lilija.

V gredici cvetela
Je lilija bela,
Cvetela je rajskolepo.
Še solnčece milo
Se je veselilo,
Ko gledalo cvetko je to.

Lepó je dehtela
In z vonjem objela
Ves pisani, širni je vrt.
Metuljci, čebele
Vse k nji so hitele,
Nje sladko so srkale strd.

Pred mrazom meglice
Kot nežne tančice
Odele so glavico jej;
V vročini nadležni
Pa vetreci nežni
So hlad ji pahljávali z vej.

Po noči zibala
Je lunica zała
To rožico belih peres;
A zvezdice male
So se ji smehljale
Z oboka visokih nebes.

Oblak izpod neba,
Če bilo je treba,
Rosil je cvetici dežka;
Tako je cvetela
Ta lilija bela
In rajsko je srečna bilà.

Ah, zvedel pa mrazek
Za njen je obrazek,
Ko v megli nekoč ni bil skrit.
Privel je v gredico,
Poljubil cvetico,
Ko zjutraj se zôril je svit.

Ah, lilija bela
Lepo je cvetela,
Nje cvet je bil rajskokrasán;
A takrat sred vrta
Stonela je strta, —
Ves žar je bil solnčni zaman.

Pa saj ni gredica,
In ni to cvetlica,
Ni lilija vrtna bilá;
Gredica srcé je,
V njem čistost se smeje,
Če mraz je strasti ne končá.

Mirko.

Bolnikova pomlad.

I.

In spet je prišla k nam pomlad,
Prinesla srcu novih nad,
Privedla v gaje pevcev roj,
Privedla zemlji solnčni soj.

Vse srečo diha, radost, vse —
Kaj tebi, srce moje, je,
Čemu le ti si žalostno,
Kaj solzo vabiš mi v oko?

Aj, umem žalost trpko to,
Aj, umem solzno to oko:
Bolniku cvetje ne cveti,
Se ptičev spev mu ne glasi . . .

II.

„Kukaj, ptica kukavica,
Dolgo, glasno kukaj mi,
Kukaj mnogo mi denarja,
Kukaj mi še mnogo dni!“ —

Kukavica me podraži:
„Kaj boš revež borni ti!
Saj v mošnjičku imaš kačo,
V prsih tvojih smrt sedi.“

III.

Poje, poje drobni slavec,
Pesem v tiho noč drobi,
Pesem peva o radósti,
O veselju prešlih dni.

Duša moja glase nežne
Željno, željno diha v sé,
Saj ob njih vsaj za trenutek
Zabi trpko bol srce.

Generoz Maver.

Še meni!

Zunaj zacvela je pomlad vesela,
In zapihljali so mili vetrovi;
Vse oživelo je v božji naravi,
Polni veselja so zopet gozdovi.

Sobica mračna obdaja le mene,
Vanjo mi solnčeca žar ne posije;
Pošlji, Bog Oče, spet ljubo mi zdravje
Pomlad vesela še meni naj vzklije!

Taras Vaziljev.

Na bolniški postelji.

Jasen dan tam zunaj sije,
Krasen pomladanski dan;
Gôrek veterček spet dije
Čez gorice in ravan.

Vse v življenje spet se vzbuja,
Vsak ima vesel obraz:
Sôlze točim, venem, venem
Kot jesenska bilka jaz.

Slavko Slavič.

Babici.

Povejte mi, babica, vendar,
Zakaj se solzi vam oko,
Ko zrete nas deco veselo,
Ko slišite petje glasno.

Saj vedno vas radi imamo,
Ubogamo radi vas vsi,
In vendar, ko mi smo veseli,
Zakaj se oko vam solzi?

Zakaj pač nagubano lice
Zakrivate v suho si dlan,
Zakaj ne igrate se z nami,
Ko sije pomladnji nam dan?

Zakaj se ozira otožno
Vam k cerkvi beli oko,
In tja na zelene gomile
Upira se dolgo, rosnó?

Fr.

Venčki.

Po tratah vence vili
So dečki iz vasi,
Pri cvetkah veselili
Se svojih mladih dni.

Ob oknu trhle koče
Sedel je starček vel,
Po dečkih se oziral,
Govoril jim in del:

„Ko na mrtvaškem odru
Bom smrtno spanje spal,
Takrat — kaj ne? — bo venček
Še meni vsak podal.

Med lučkami bom spaval
S cveticami odet,
A duši spet odpiral
Se cvet bo vaših let“ . . .

Gradiški.

Še sedaj...

Kako je neki bilo
Pri srcu mi takrat,
Ko zlato, zorno vesno
Sem videl prvokrat? ...

Ne vem, kako je bilo,
Pa menim, da takó:
Od vesne se ločiti
Ni moglo mi oko.

A še sedaj, ko gledam
Na vrtu mladi cvet,
Ločiti se ne morem
Od njega ves zavzet ...

Zvonimir.

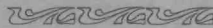
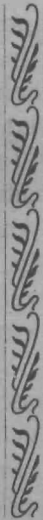
Ko imel bi...

Ko imel bi čitre zlate,
Bele strunice na njih,
Pa bi vam zabrenkal
Pesmic radostnih.

Ko imel bi cvet čaroven,
Srce polno zlatih nad,
Pa bi kar začaral
V zlato vas pomlad.

Ko imel bi srce srečno,
V srcu še mladost —
Aj, kako bi vriskal,
Kot na svatbi gost ...

Sokolov.

„Jelite, mama, jutri greva k božjemu grobu..“

Aleluja!

Velikanoč je priplula z lahkimi perutnicami in vsa posuta z zlatimi cveticami. In vstavila se je Velikanoč nad temnimi gozdovi — in temni gozdovi so se vzbudili in zazeleneli ter zašumeli visoko pesem Velikinoči. In po poljani je šla Velikanoč — in poljana je zazelenela in zacvetele so pisane rožice vsepovsod ter kljanjale svoje nežne glavice v iskren pozdrav Velikinoči. Pa dospela je Velikanoč v tihe vasi — in po tratah so zazvončkali snežnobeli zvončki nad mehko in sveže zeleno travico ter pozdravljali Velikonoč. Tam po obronkih na tratah pa so se zasmehljale plave vijolice in dehtele nasproti Velikinoči.

Po zelenečih drevesih so prepevali krilatci mogočno himno v pozdrav Velikinoči. Pa so se malko polovili po vejicah razposajeni krilatci ter venomer prepevali in prepevali. Bili so ptički razposajeni in veseli, kakor je bila razposajena in vesela vaška deca, ki se je lovila po mehkih tratah in je hitela za nežnimi zvončki in plavimi vijolicami.

Visoko gori pa se je smehljalo modro nebo, modro in čisto, kot je modro in čisto oko enoletnega deteta. In nebeško solnce je pošiljalo svoje oživljajoče žarke dol na vzbujajočo se naravo. Vse je bilo veselo, vse je bilo oživljeno ...

Aleluja je plavala po vsem neizmernem svetovnem prostoru ...